

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2019. gada 23. maijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Regula (ES) Nr. 650/2012 – 3. panta 1. punkta g) un i) apakšpunkts – Jēdziens “nolēmums” mantošanas lietā – Jēdziens “publiskis akts” mantošanas lietā – Valsts mantošanas apliecības juridiskā kvalifikācija – 3. panta 2. punkts – Jēdziens “tiesa” – Dalībvalsts neveikta tādu notāru paziņošana Eiropas Komisijai, kuri kā ārpusstiesas līdzīgi tiesām pilda tiesu funkcijas

Lietā C-658/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim* (Lielpolijas Gožovas apgabaltiesa, Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 10. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 24. novembrī, tiesvedībā, ko ierosinājusi

WB,

piedaloties:

Przemysława Bac, kas rīkojas notāra statusā,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši K. Toadere [*C. Toader*] (referente), A. Ross [*A. Rosas*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un M. Safjans [*M. Safjan*],

ģenerālvokāts: Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs: M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 29. novembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- WB vārdā – *M. Krzymuski, radca prawny*,
- *P. Bac*, kas rīkojas notāra statusā, vārdā – *M. Margoński, zastępca notarialny*,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, kā arī *S. Żyrek* un *E. Borawska-Kędzińska*, pārstāvji,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *M. Hellmann*, pārstāvji,
- Spānijas valdības vārdā – *S. Jiménez García*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – poļu.

- Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér* un *G. Koós*, kā arī *M. Tátrai*, pārstāvji,
  - Eiropas Komisijas vārdā – *M. Wilderspin* un *S. L. Kalèda*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2019. gada 28. februāra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 650/2012 (2012. gada 4. jūlijs) par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi (OV 2012, L 201, 107. lpp.) 3. panta 1. punkta g) un i) apakšpunktu un 2. punktu, 39. panta 2. punktu, 46. panta 3. punkta b) apakšpunktu un 79. pantu, kā arī Komisijas Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1329/2014 (2014. gada 9. decembris), ar ko izveido veidlapas, kuras minētas Regulā Nr. 650/2012 (OV 2014, L 359, 30. lpp.), 1. un 2. pielikumu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar procedūru, ko WB uzsāka pret *Przemysław Bac*, kas rīkojas notāra statusā, Slubice [*Slubice*] (Polija), tostarp lūdzot izsniegt šā notāra izdotas mantošanas apliecības kopiju.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 650/2012

- 3 Regulas Nr. 650/2012 20.–22. un 62. apsvērumā ir noteikts:
  - “(20) Šajā regulā būtu jāņem vērā dalībvalstīs mantošanas lietu risināšanai piemērotās dažādās sistēmas. Tādēļ šajā regulā jēdziens “tiesa” būtu jāsaprot paplašināti, lai aptvertu ne tikai tiesas šā vārda tiešajā nozīmē – kuras veic tiesas funkcijas, bet arī dažu dalībvalstu notārus un reģistrēšanas iestādes, kas konkrētās mantošanas lietās līdzīgi tiesām pilda tiesas funkcijas, un notārus un tiesību speciālistus, kas dažās dalībvalstīs saskaņā ar tiesas deleģētām pilnvarām konkrētā mantošanas lietā pilda tiesas funkcijas. Šajā regulā izklāstītajiem noteikumiem par jurisdikciju vajadzētu būt saistošiem visām tiesām, kā tās definētas šajā regulā. Un pretēji – jēdzienam “tiesa” nebūtu jāaptver kādas dalībvalsts ārpus tiesas iestādes, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir pilnvarotas nodarboties ar mantošanas lietām, piemēram, notārus vairākumā dalībvalstu, ja tie nepilda tiesas funkcijas, kā tas parasti ir.
  - (21) Ar šo regulu visiem notāriem, kuriem dalībvalstīs ir kompetence mantošanas lietās, būtu jādod iespēja īstenot savu kompetenci. Tam, vai notāriem attiecīgajā dalībvalstī ir saistoši šajā regulā izklāstītie noteikumi par jurisdikciju, vajadzētu būt atkarīgam no tā, vai uz tiem attiecas vai neattiecas jēdziens “tiesa” šīs regulas nozīmē.
  - (22) Dalībvalstīs mantošanas lietās notāru izdotu aktu aprītei būtu jānotiek saskaņā ar šo regulu. Ja notāri pilda tiesas funkcijas, viņiem ir saistoši noteikumi par jurisdikciju un to izdoto lēmumu aprītei būtu jānotiek saskaņā ar noteikumiem par nolēmumu atzīšanu, izpildāmību un izpildi. Ja notāri nepilda tiesas funkcijas, noteikumi par jurisdikciju viņiem nav saistoši un to izdoto publisko aktu aprītei būtu jānotiek saskaņā ar noteikumiem par publiskiem aktiem.

[..]

(62) Publiska akta “autentiskumam” vajadzētu būt autonomam jēdzienam, kas ietver tādus elementus kā akta īstums, akta formas prasību izpilde, tās iestādes pilnvaras, kura sastādījusi aktu, un procedūra, saskaņā ar kuru akts sastādīts. Tam būtu jāaptver arī tādi faktiskie apstākļi, kurus publiskajā aktā reģistrējusi attiecīgā iestāde, kā, piemēram, fakts, ka norādītās puses ieradās minētajā iestādē norādītajā datumā un ka tās ir izdarījušas norādītos paziņojumus. Pusei, kura vēlas apstrīdēt publiska akta autentiskumu, tas būtu jādara publiskā akta izcelsmes dalībvalsts kompetentajā tiesā saskaņā ar minētās dalībvalsts tiesību aktiem.”

4 Saskaņā ar šīs regulas 3. pantu:

“1. Šajā regulā:

[..]

g) “nolēmums” ir dalībvalsts tiesā pieņemts nolēmums mantošanas lietā neatkarīgi no šā nolēmuma nosaukuma, tostarp tiesas amatpersonas lēmums par tiesvedības izmaksu vai izdevumu noteikšanu;

[..]

i) “publisks akts” ir dokuments mantošanas lietā, kas kādā dalībvalstī oficiāli sastādīts vai reģistrēts kā publisks akts un kura autentiskums:

i) attiecas uz publiskā akta parakstu un saturu; un

ii) ir apliecināts valsts iestādē vai citā iestādē, ko šim nolūkam ir pilnvarojusi izcelsmes dalībvalsts.

2. Šajā regulā ar jēdzienu “tiesa” saprot jebkuru tiesu iestādi un visas citas iestādes, un tiesību speciālistus, kuru kompetencē ir mantošanas lietas un kas pilda tiesu funkcijas vai rīkojas saskaņā ar tiesu iestādes deleģētām pilnvarām, vai rīkojas tiesu iestādes uzraudzībā, – ar noteikumu, ka šādas citas iestādes un tiesību speciālisti garantē objektivitāti un pušu tiesības tikt uzklautām un ka to lēmumus saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā tie darbojas:

a) var pārsūdzēt vai pārskatīt tiesu iestādē; un

b) tiem ir līdzīgs spēks un juridiskās sekas kā tiesu iestāžu pieņemtiem nolēmumiem tādā pašā lietā.

Dalībvalstis paziņo [Eiropas] Komisijai par citām iestādēm un tiesību speciālistiem, kas minēti šā punkta pirmajā daļā, saskaņā ar 79. pantu.”

5 Šīs regulas 59. panta 1. punkta otrajā daļā ir paredzēts:

“Persona, kas publisku aktu vēlas izmantot citā dalībvalstī, var lūgt, lai iestāde, kas izcelsmes dalībvalstī sastāda publisko aktu, aizpilda veidlapu, kas izveidota saskaņā ar 81. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru, aprakstot publiskā akta pierādījuma spēku, kas tam ir izcelsmes dalībvalstī.”

6 Regulas Nr. 650/2012 79. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Komisija, pamatojoties uz dalībvalstu paziņojumiem, izveido pārējo iestāžu un tiesību speciālistu sarakstu, kuri minēti 3. panta 2. punktā.

2. Dalībvalstis ziņo Komisijai par visām turpmākām izmaiņām attiecībā uz informāciju, kas ir minētajā sarakstā. Komisija attiecīgi groza šo sarakstu.”

Īstenošanas regula Nr. 1329/2014

- 7 Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 1. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Veidlapa, kas minēta Regulas [..] Nr. 650/2012 46. panta 3. punkta b) apakšpunktā un kas jāizmanto apliecinājumam attiecībā uz nolēmumu mantošanas lietā, ir 1. pielikumā paredzētā I veidlapa.

2. Veidlapa, kas minēta Regulas [..] Nr. 650/2012 59. panta 1. punktā un 60. panta 2. punktā un kas jāizmanto apliecinājumam attiecībā uz publisku aktu mantošanas lietā, ir 2. pielikumā paredzētā II veidlapa.”

Polijas tiesības

Notariāta likums

- 8 1991. gada 14. februāra *ustawa Prawo o notariacie* (Notariāta likums) (*Dz. U.* Nr. 22, 91. poz.), ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2013. gada 13. decembra likumu (*Dz. U.* 2014, 164. poz.) (turpmāk tekstā – “Notariāta likums”) 4. pantā ir paredzēts, ka notārs pārvalda notariātu.

- 9 Saskaņā ar Notariāta likuma 5. panta 1. punktu notāri par savu darbību saņem atlīdzību, pamatojoties uz pušu vienošanos, nepārsniedzot līmeni, ko atbilstoši šā likuma 5. panta 3. punktam nosaka tieslietu ministrs, vienojoties ar finanšu ministru, pēc tam, kad ir konsultējies ar Valsts notariāta padomi.

- 10 Tas, ka Polijas notāri izdod mantošanas apliecības, ir reglamentēts Notariāta likuma 95.a–95.p pantā.

- 11 Saskaņā ar Notariāta likuma 95.b pantu:

“Pirms mantošanas apliecības izdošanas notārs ar visu ieinteresēto personu līdzdalību sagatavo mantošanas protokolu, ievērojot 95.ca pantu.”

- 12 Notariāta likuma 95.c panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Pirms mantošanas protokola sastādīšanas notārs izskaidro personām, kas iesaistītas protokola sagatavošanā, pienākumu atklāt visus apstākļus, uz kuriem attiecas protokols, un brīdina par kriminālatbildību par nepatiesu ziņu sniegšanu.

2. Mantošanas protokolā jo īpaši tiek ietverts:

- 1) protokola sastādīšanā iesaistīto personu kopīgs pieteikums sagatavot mantošanas apliecību;

[..]”

- 13 Notariāta likuma 95.ca panta 1. un 3. punktā ir paredzēts:

“1. Pēc ieinteresētās personas pieteikuma un ar tās piedalīšanos notārs sagatavo mantošanas protokola projektu.

[..]

3. Paziņojumā, kas sniegts mantošanas protokola projekta sagatavotāja notāra vai jebkura cita notāra klātbūtnē, ieinteresētā persona apstiprina informāciju, kas norādīta mantošanas protokola projektā, un piekrīt mantošanas protokola sastādīšanai saskaņā ar tā projektu.”

14 Notariāta likuma 95.e pants ir formulēts šādi:

“1. Pēc mantošanas protokola sagatavošanas notārs izdod mantošanas apliecību, ja nav šaubu par valsts tiesu jurisdikcijas esamību, atbilstošo ārvalsts tiesību aktu saturu, mantinieka personu, mantojuma daļu apmēru, un, gadījumā, ja testators testamentā iekļāvis vindikācijas legātu, – arī par personu, kurai testators piešķīris vindikācijas legātu, un legāta priekšmetu.

2. Notārs atsakās izdot mantošanas apliecību, ja:

- 1) par mantojumu jau iepriekš ir izdota mantošanas apliecība vai ticis izsniegts nolēmums par apstiprināšanu mantojuma tiesībās;
- 2) mantošanas protokola sagatavošanas gaitā atklājas apstākļi, kas norāda, ka tā sagatavošanas laikā klāt nav bijušas visas personas, kuras var uzskatīt par mantiniekiem saskaņā ar likumu vai testamentu, vai arī personas, kurām testators piešķīris vindikācijas legātus, vai arī pastāv vai ir pastāvējuši testamenti, kuri nav tikuši atvērti vai paziņoti;

[..]

4) lieta nav valsts tiesu jurisdikcijā.

3. Ja mantojums piekrīt pašvaldībai vai [*Skarbowi Państwa* (Valsts kase, Polija)] kā likumiskajiem mantiniekiem un ja ieinteresētas personas sniegtie pierādījumi nav pietiekami, lai izdotu mantošanas apliecību, attiecīgo aktu notārs var izdot tikai, iepriekš aicinot mantiniekus pieteikties ar sludinājumu uz ieinteresētās personas rēķina. Attiecīgi tiek piemēroti [*kodeks postępowania cywilnego* (Civilprocesa kodekss)] 673. un 674. panta noteikumi.”

15 Saskaņā ar Notariāta likuma 95.j pantu:

“Reģistrētai mantošanas apliecībai ir tādas pašas tiesiskās sekas kā galīgam nolēmumam par apstiprināšanu mantojuma tiesībās.”

16 Notariāta likuma 95.p pantā ir noteikts:

“Ikreiz, kad atsevišķos tiesību aktos ir minēts nolēmums par apstiprināšanu mantojuma tiesībās, ar to jāsaprot arī reģistrēta mantošanas apliecība. [..]”

Civilkodekss

17 *Kodeks cywilny* (Civilkodekss) 1025. panta 2. punktā ir paredzēts, ka “tiek pieņemts, ka persona, kas saņēmusi nolēmumu par apstiprināšanu mantojuma tiesībās vai mantošanas apliecību, ir mantinieks”.

18 Atbilstoši Civilkodeksa 1027. pantam “pret trešajām personām, kas nepieprasa tiesības uz mantojumu, savas mantošanas tiesības mantinieks var pierādīt tikai ar nolēmumu par apstiprināšanu mantojuma tiesībās vai ar reģistrētu mantošanas apliecību”.

19 Civilkodeksa 1028. pantā ir noteikts, ka, “ja persona, kura saņēmusi nolēmumu par apstiprināšanu mantojuma tiesībās vai mantošanas apliecību, bet kura nav mantinieks, rikojas ar mantojumam piederīgām tiesībām trešās personas labā, šī pēdējā iegūst tiesības vai tiek atbrīvota no pienākuma, ja vien tā nav rikojusies ļaunticīgi”.

Civilprocesa kodekss

20 Civilprocesa kodeksa 669¹. pantā ir paredzēts:

“1. Tiesa, kas izskata mantojuma lietu, atceļ reģistrētu mantošanas apliecību, ja attiecībā uz to pašu mantojumu jau ir pieņemts nolēmums par apstiprināšanu mantojuma tiesībās.

2. Ja attiecībā uz to pašu mantojumu ir reģistrētas divas vai vairāk mantošanas apliecības, tiesa pēc ieinteresētās personas pieteikuma atceļ visas mantošanas apliecības un pieņem nolēmumu par apstiprināšanu mantojuma tiesībās.

3. Papildus 1. un 2. punktā norādītajiem apstākļiem reģistrētas mantošanas apliecības atcelšana ir pieļaujama tikai tiesību aktos norādītajos gadījumos.”

21 Atbilstoši šā kodeksa 679. pantam:

“1. Pierādīt, ka persona, kas saņēmusi nolēmumu par apstiprināšanu mantojuma tiesībās, nav mantinieks vai ka tās mantojuma daļa atšķiras no piešķirtās, var tikai tiesvedībā par nolēmuma par apstiprināšanu mantojuma tiesībās atcelšanu vai grozīšanu, piemērojot šīs nodaļas noteikumus. Taču lietas dalībnieks nolēmuma par apstiprināšanu mantojuma tiesībās procedūrā var pieprasīt nolēmuma par apstiprināšanu mantojuma tiesībās grozīšanu tikai tad, ja viņa prasība ir balstīta uz tāda pamata, uz kuru viņš minētajā procesā nav varējis atsaukties, un ja tā tiek iesniegta ne vēlāk kā gada laikā no dienas, kad viņš ir ieguvis šādu iespēju.

2. Pieteikumu par šādas tiesvedības ierosināšanu var iesniegt ikviena ieinteresētā persona.

3. Ja ir pierādīts, ka mantojums kopumā vai tā daļa pienākas citai personai, nevis galīgajā nolēmumā par apstiprināšanu mantojuma tiesībās norādītajai personai, tiesa, kas izskata mantojuma lietu, grozot šo nolēmumu, pieņem nolēmumu par apstiprināšanu mantojuma tiesībās atbilstoši faktiskajam tiesiskajam stāvoklim.

4. 1.–3. punkta noteikumi attiecīgi tiek piemēroti attiecībā uz reģistrētu mantošanas apliecību un nolēmumu par vindikācijas legāta piešķiršanu.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

22 WB tēvs, kurš miris 2016. gada 6. augustā, bija Polijas pilsonis ar pastāvīgo dzīvesvietu Polijā. WB bija viena no dalībniekiem mantošanas lietā saistībā ar viņas tēva atstāto mantojumu, kas uzsākta pie *P. Bac*, kura rikojas notāra statusā un ir reģistrēta Polijā, un kas bija vērsta uz to, lai saņemtu mantošanas apliecību. Šī notāre minēto aktu izdeva 2016. gada 21. oktobrī atbilstoši Polijas tiesībām.

23 Mantojuma atstājējs bija uzņēmējs, kurš veica saimniecisko darbību pie Polijas un Vācijas robežas. WB vēlējās uzzināt, vai vienā vai vairākās Vācijas bankās neatrodas naudas līdzekļi un, ja tā ir, kāda ir to summa, kas varētu tikt iekļauta mantojuma masā. Šajā nolūkā 2017. gada 7. jūnijā WB lūdza viņai izsniegt notāra izdotās mantošanas apliecības kopiju kopā ar apliecinājumu tam, ka šī apliecība ir nolēmums mantošanas lietā Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, kas sagatavots tādas veidlapas formā kā Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 1. pielikumā paredzētā. Pakārtoti – gadījumā, ja šis lūgums tiktu noraidīts, – prasītāja pamatlietā lūdza tai izsniegt mantošanas apliecības kopiju, kā arī apliecinājumu tam, ka šī apliecība ir publisks akts mantojuma lietā Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta i) apakšpunkta izpratnē, kas sagatavots Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 2. pielikumā paredzētās veidlapas formā.

- 24 2017. gada 7. jūnija protokolā notāra palīgs, kurš strādā notariātā, ko pārvalda *P. Bac*, šos lūgumus noraidīja. Būtībā viņš konstatēja, ka mantošanas apliecība ir “nolēmums” Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē un ka – tā kā Polijas Republika nav sniegusi Komisijai nekādus paziņojumus saskaņā ar šīs regulas 3. panta 2. punktu – viņš nevar veikt apliecināšanu, izmantojot Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 1. pielikumā paredzēto veidlapu. Attiecībā uz WB pakārtoto lūgumu notāra palīgs norādīja, ka mantošanas apliecības kvalifikācija par “nolēmumu” izslēdzot to no “publiskiem aktiem” tādējādi, ka – arī tad, ja Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta i) apakšpunkta nosacījumi būtu izpildīti, – izsniegt atbilstošu apliecinājumu Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 2. pielikumā paredzētās veidlapas formā nav iespējams.
- 25 2017. gada 7. jūnijā WB cēla prasību iesniedzējtiesā, apgalvojot, pirmkārt, ka mantošanas apliecība atbilst visiem nosacījumiem, lai tiktu kvalificēta par “nolēmumu” Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, un, otrkārt, ka tas, ka Polijas Republika nav paziņojusi Komisijai par notāriem, kas sagatavo mantošanas apliecības, atbilstoši šīs regulas 3. panta 2. punkta pēdējai daļai un 79. pantam, neskar mantošanas apliecības juridisko būtību.
- 26 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai izskatītu WB prasību, tai ir jāzina, vai Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 1. pielikumā minētais apliecinājums var tikt izsniegts arī procesuālajiem instrumentiem, kas nav izpildāmi. Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzskata, ka, lasot Regulas Nr. 650/2012 46. panta 3. punkta b) apakšpunktu kopsakarā ar 39. panta 2. punktu, ir secināms, ka minētais apliecinājums var tikt izmantots jebkādiem nolēmumiem, tostarp tiem, kuri nav izpildāmi.
- 27 Šī tiesa turklāt uzskata, ka jēdzienu “nolēmums” un “tiesa” definīcijas Regulas Nr. 650/2012 izpratnē ir precizējamas. Tā uzskata, ka Polijas notāri, kas izsniedz mantošanas apliecības, saistībā ar mantinieku apliecināšanu “līdzīgi tiesām pilda tiesas funkcijas” Regulas Nr. 650/2012 20. apsvēruma izpratnē. Tāpat tā norāda, ka mantošanas apliecība rada tādas pašas sekas kā galīgais nolēmums par apstiprināšanu mantojuma tiesībās, ko pieņem tiesa, un tādēļ tas būtu kvalificējams par “nolēmumu” Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē. Tomēr minētajai tiesai rodas jautājums, vai jēdziens “nolēmums” nozīmē, ka to pieņem iestāde, kuras kompetencē ir izskatīt strīdus starp attiecīgajām pusēm.
- 28 Attiecībā uz to, ka dalībvalstis, neievērojot Regulas Nr. 650/2012 79. pantu, nav iesniegušas paziņojumu, iesniedzējtiesa uzskata, ka šīs tiesību normas saturs nesniedz skaidru atbildi uz jautājumu par to, vai šādam paziņojumam ir konstitutīva vai tikai informatīva nozīme.
- 29 Visbeidzot, iesniedzējtiesa norāda, ka, ja Polijas notāra sagatavota mantošanas apliecība nebūtu jāuzskata par “nolēmumu” Regulas Nr. 650/2012 izpratnē, tomēr nav apstrīdams, ka tā atbilst nosacījumiem, lai tiktu kvalificēta par “publisku aktu” šīs regulas 3. panta 1. punkta i) apakšpunkta izpratnē.
- 30 Šajos apstākļos *Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim* (Gožovas Velkopolskas apgabaltiesa, Polija) ir nolēmusi apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Regulas Nr. 650/2012] 46. panta 3. punkta b) apakšpunkts kopsakarā ar [šīs regulas] 39. panta 2. punktu ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds apliecinājums attiecībā uz nolēmumu mantošanas lietā, kura paraugs ir [Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014] 1. pielikumā, ir pieļaujams arī tādu nolēmumu gadījumā, ar kuriem tiek apstiprināts mantinieka statuss, bet kuri (pat daļēji) nav izpildāmi?
- 2) Vai Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka mantošanas apliecība, ko notārs izdevis saskaņā ar visu mantošanas apliecināšanas procesā iesaistīto personu kopīgu pieteikumu un kam ir juridiski saistoša nolēmuma par apstiprināšanu mantojuma tiesībās juridiskais spēks, tāda kā mantošanas apliecība, kuru ir izdevis Polijas notārs, ir nolēmums šīs

tiesību normas izpratnē [..], un līdz ar to – vai Regulas [..] Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmais teikums ir jāinterpretē tādējādi, ka notārs, kurš izdod šāda veida mantošanas apliecību, ir uzskatāms par tiesu pēdējā minētā noteikuma izpratnē?

- 3) Vai Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta otrais teikums ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts paziņojumam saskaņā ar regulas 79. pantu ir informatīvs raksturs, un tas nav priekšnoteikums mantošanas lietās kompetentā tiesību speciālista, kurš pilda tiesas funkcijas, atzišanai par tiesu regulas 3. panta 2. punkta pirmā teikuma izpratnē, ja tas atbilst nosacījumiem, kas izriet no iepriekš minētās tiesību normas?
- 4) Noliedzošas atbildes uz pirmo, otro vai trešo jautājumu gadījumā – vai Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta i) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, atzīstot valsts procesuālo instrumentu, kas apliecina mantinieka statusu, tādu kā Polijas mantošanas apliecība, par nolēmumu Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, tiek izslēgta iespēja to atzīt par publisku aktu?
- 5) Apstiprinošas atbildes uz ceturto jautājumu gadījumā – vai Regulas [..] Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta i) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka mantošanas apliecība, ko notārs sastādījis saskaņā ar visu apliecināšanas procesā iesaistīto personu kopīgu pieteikumu, – tāda kā mantošanas apliecība, ko ir sastādījis Polijas notārs, – ir publisks akts šīs tiesību normas izpratnē?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par otro un trešo jautājumu

- 31 Ar otro un trešo jautājumu, kuri ir jāizvērtē kopā un vispirms, iesniedzējtiesa būtībā jautā, pirmkārt, vai tas, ka dalībvalsts nav paziņojusi par to, ka notāri pilda tiesas funkcijas, kā paredzēts Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta otrajā daļā, ir noteicoši, lai kvalificētu šos notārus par “tiesām”, un – noraidošas atbildes gadījumā – vai šīs regulas 3. panta 2. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka notārs, kurš pēc visu notariālā procedūrā iesaistīto personu kopīga pieteikuma atbilstoši valsts tiesību aktiem izdod tādu mantošanas apliecību kā pamatlietā aplūkotā, ir uzskatāms par “tiesu” šīs tiesību normas izpratnē, kā arī, otrkārt, vai Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda mantošanas apliecība kā pamatlietā aplūkotā, ko pēc visu notariālā procedūrā iesaistīto personu kopīga pieteikuma ir sagatavojis notārs, ir uzskatāma par “nolēmumu” šīs tiesību normas izpratnē.
- 32 Atbilstoši Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta g) apakšpunktam termins “nolēmums” aptver visus dalībvalsts tiesā pieņemtus nolēmumus mantošanas lietā neatkarīgi no šā nolēmuma nosaukuma, tostarp tiesas amatpersonas lēmumus par tiesvedības izmaksu vai izdevumu noteikšanu.
- 33 Tādējādi nolēmumu šīs tiesību normas izpratnē raksturo tas, ka to pieņem “tiesa”, līdz ar to, lai atbildētu uz jautājumu par to, vai tāda valsts mantošanas apliecība kā pamatlietā aplūkotā ir jākvalificē par “nolēmumu”, iepriekš ir jānosaka, vai iestāde, kas to ir izdevusi, ir uzskatāma par “tiesu” minētās regulas 3. panta 2. punkta izpratnē.
- 34 Runājot par jēdziena “tiesa” definīciju, atbilstoši Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmajai daļai ar to saprot jebkuru tiesu iestādi un visas citas iestādes un tiesību speciālistus, kuru kompetencē ir mantošanas lietas un kas pilda tiesu funkcijas vai rikojas saskaņā ar tiesu iestādes deleģētām pilnvarām, vai rikojas tiesu iestādes uzraudzībā, – ar noteikumu, ka šādas citas iestādes un tiesību speciālisti garantē objektivitāti un pušu tiesības tikt uzklaustītām un ka to lēmumus saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā tie darbojas, var pārsūdzēt vai pārskatīt tiesu iestādē un tiem ir līdzīgs spēks un juridiskās sekas kā tiesu iestāžu pieņemtiem nolēmumiem tādā pašā lietā.

- 35 Šīs regulas 3. panta 2. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka dalībvalstis tostarp norāda Komisijai, kuras ārpustiesas iestādes pilda tiesas funkcijas tādā pašā kārtā kā tiesas.
- 36 Šajā saistībā Regulas Nr. 650/2012 79. pantā ir precizēts, ka Komisija, pamatojoties uz dalībvalstu paziņojumiem, izveido pārējo iestāžu un tiesību speciālistu sarakstu, kuri minēti šīs regulas 3. panta 2. punktā. Dalībvalstis ziņo Komisijai par visām turpmākām izmaiņām attiecībā uz informāciju, kas ir minētajā sarakstā, un tā rezultātā Komisija šo sarakstu groza.
- 37 Šajā lietā ir jākonstatē, ka Polijas notāri šajā sarakstā nav iekļauti, jo Polijas Republika tos nav norādījusi kā ārpustiesas iestādes, kas līdzīgi tiesām pilda tiesu funkcijas.
- 38 Tādējādi, pirms noteikt, vai notārs, kurš pēc visu notariālā procedūrā iesaistīto personu kopīga pieteikuma atbilstoši valsts tiesību aktiem sagatavo tādu mantošanas apliecību kā pamatlietā aplūkotā, atbilst Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmās daļas kritērijiem, ir jālemj par nepaziņošanas atbilstoši šīs regulas 3. panta 2. punkta otrās daļas noteikumiem sekām.

Par nepaziņošanas sekām Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta otrās daļas aspektā

- 39 Ir jānorāda, ka Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punktā nav uzskaitītas iestādes un tiesību speciālisti, kas ir uzskatāmi par tiesām minētās regulas izpratnē, bet ir tikai minēti konkrēti nosacījumi, kuri šīm iestādēm un tiesību speciālistiem ir jāizpilda šajā nolūkā.
- 40 Proti, kā izriet no Tiesas judikatūras – atšķirībā, piemēram, no Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 805/2004 (2004. gada 21. aprīlis), ar ko izveido Eiropas izpildes rīkojumu neapstrīdētiem prasījumiem (OV 2004, L 143, 15. lpp.), vai no Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.), kurā nav iekļauti vispārīgi noteikumi par nosacījumiem, kas jāizpilda, lai iestāde varētu tikt kvalificēta par tiesu, – Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punktā ir precizēts, ka jēdziens “tiesa” minētās regulas izpratnē ietver ne tikai tiesu iestādes, bet arī jebkuru citu iestādi un tiesību speciālistu, kura kompetencē ir izskatīt mantošanas lietas, kurš pilda tiesas funkcijas un atbilst šajā pašā noteikumā paredzētajiem nosacījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 9. marts, *Zulfikarpašić*, C-484/15, EU:C:2017:199, 35. punkts, un 2017. gada 9. marts, *Pula Parking*, C-551/15, EU:C:2017:193, 48. punkts).
- 41 No minētā izriet, ka, lai iestādes un tiesību speciālisti, kuru kompetencē ir izskatīt mantošanas lietas un kuri nav tiesu iestādes, varētu tikt kvalificēti par “tiesām” Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmās daļas izpratnē, tiem ir jāatbilst šajā tiesību normā paredzētajiem kritērijiem.
- 42 Šajā ziņā saistībā ar Regulu Nr. 650/2012, lai tiktu izstrādāts šīs regulas 79. pantā paredzētais saraksts, katrai dalībvalstij ir jāpārbauda, vai iestādes, kuru kompetencē ir izskatīt mantošanas lietas, atbilst minētās regulas 3. panta 2. punkta pirmās daļas nosacījumiem, lai tiktu kvalificētas par “tiesām”, un par tām ir jāpaziņo Komisijai atbilstoši šīs pašas regulas 3. panta 2. punkta otrajai daļai.
- 43 Lai arī šī paziņošana Komisijai rada prezumpciju, ka atbilstoši Regulas Nr. 650/2012 79. pantam deklarētās valsts iestādes ir “tiesas” šīs regulas 3. panta 2. punkta izpratnē, ar to, ka valsts iestāde nav tikusi norādīta, pašu par sevi nepietiek, lai secinātu, ka šī iestāde neatbilst minētās regulas 3. panta 2. punktā paredzētajiem nosacījumiem (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 30. maijs, *Czerwiński*, C-517/16, EU:C:2018:350, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 44 Proti, kā izriet no Regulas Nr. 650/2012 21. apsvēruma, jautājumam par to, vai konkrētās dalībvalsts notāriem ir saistoši šajā regulā paredzētie kompetences noteikumi, būtu jābūt atkarīgam no tā, vai uz to attiecas termina “tiesa” definīcija, kas izmantota minētās regulas vajadzībām, nevis no tā, vai tie ir iekļauti šīs pašas regulas 79. pantā minētajā sarakstā, kurš izveidots, pamatojoties uz tās 3. panta 2. punkta otrajā daļā paredzēto paziņojumu.
- 45 Valsts tiesa, kurā ir iesniegts strīds par to, vai par “tiesu” Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmās daļas izpratnē ir kvalificējama iestāde vai tiesību speciālists, kura kompetencē ir mantošanas lietas, vai kurai rodas šaubas par dalībvalsts deklarāciju precizitāti, var apsvērt, vai tās izskatīšanā esošajā lietā ir izpildīti šajā tiesību normā uzskaitītie nosacījumi, un attiecīgā gadījumā vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu šajā saistībā.
- 46 Šajā ziņā tāpat ir jānorāda, ka Regulas Nr. 650/2012 mērķis – nodrošināt pareizu tiesvedību Eiropas Savienībā – tiktu būtiski apdraudēts, ja katra dalībvalsts, iestādes un tiesību speciālistus, kuri pilda tiesu funkcijas tāpat kā tiesas, nenorādot Regulas Nr. 650/2012 79. pantā paredzētajā paziņojumā vai – tieši otrādi – tos tajā norādot, brīvi varētu noteikt kvalificēšanu par “tiesu” minētās regulas 3. panta 2. punkta pirmās daļas izpratnē, neievērojot šajā tiesību normā skaidri uzskaitītos nosacījumus.
- 47 Tādējādi no tā, ka Polijas Republika nav paziņojusi Komisijai par Polijas notāriem atbilstoši Regulas Nr. 650/2012 79. pantam, nevar tikt secināts, ka tie nav kvalificējami par “tiesām”, ja tie atbilst šajā regulā paredzētajiem nosacījumiem.
- 48 Līdz ar to tam, ka Polijas Republika nav paziņojusi par to, ka notāri pilda tiesas funkcijas, kā tas prasīts Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta otrajā daļā, ir tikai informatīva nozīme.
- 49 Līdz ar to neatkarīgi no tā ir jānosaka, vai notārs, kurš pēc visu notariālā procedūrā iesaistīto personu kopīga pieteikuma izdod mantošanas apliecību, atbilst Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmajā daļā paredzētajiem nosacījumiem, lai tiktu kvalificēts par “tiesu” šīs tiesību normas izpratnē.

Par “tiesas” jēdzienu Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmās daļas izpratnē

- 50 Ievadā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa prasībām izriet, ka Savienības tiesību normas formulējums, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās saturu un piemērošanas jomu, visā Savienībā tostarp ir interpretējams autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā ne tikai šīs tiesību normas formulējumu, bet arī tās kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 21. jūnijs, *Oberle*, C-20/17, EU:C:2018:485, 33. punkts).
- 51 Atbilstoši Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmajai daļai, kā ir precizēts šī sprieduma 34. punktā, “tiesas” jēdziens šīs tiesību normas izpratnē aptver ārpustiesas iestādi vai tiesību speciālistu, kura kompetencē ir mantošanas lietas, ja tie pilda tiesas funkcijas vai rikojas saskaņā ar tiesas deleģētajām pilnvarām vai tiesas uzraudzībā, ar nosacījumu, ka ir izpildīti šajā pašā tiesību normā uzskaitītie nosacījumi.
- 52 Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmajā daļā uzskaitītie nosacījumi – kā secinājumu 76. un 77. punktā uzsvēris ģenerālvokāts – nodrošina dalībvalstu tiesu administrāciju savstarpējas uzticības principa ievērošanu, kas ir šīs regulas noteikumu par nolēmumu atzīšanu un izpildi piemērošanas pamatā, atbilstoši minētās regulas IV nodaļas noteikumiem, un ar to ir attaisnota atšķirīga režīma piemērošana nolēmumu un aktu aprītei dalībvalstīs.
- 53 Proti, lai gan tiesas funkcijas atšķiras no notāru funkcijām, no Regulas Nr. 650/2012 20. apsvēruma tomēr izriet, ka šajā regulā jēdziens “tiesa” ir jāsaprot paplašināti, aptverot arī notārus, ja tie pilda tiesas funkcijas saistībā ar noteiktiem jautājumiem mantošanas lietās. Turpretī šajā pašā apsvērumā ir

precizēts, ka ar terminu “tiesa” nebūtu jāaptver kādas dalībvalsts ārpusstiesas iestādes, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir pilnvarotas nodarboties ar mantošanas lietām, piemēram, notārus vairākumā dalībvalstu, ja tie nepilda tiesas funkcijas, kā tas parasti ir.

- 54 Tādējādi ir jānosaka, vai saistībā ar Regulu Nr. 650/2012 notārs, kurš izdod mantošanas apliecību, pilda tiesas funkcijas minētās regulas 3. panta 2. punkta izpratnē.
- 55 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa ir nospriedusi, ka tiesas funkciju pildīšana nozīmē pilnvaru esamību, balstoties uz savu vērtējumu, izskatīt strīdus starp attiecīgajām pusēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1994. gada 2. jūnijs, *Solo Kleinmotoren*, C-414/92, EU:C:1994:221, 17. un 18. punkts). Lai iestādi uzskatītu par tādu, kura, ņemot vērā tās veiktās darbības īpašo raksturu, pilda tiesas funkcijas, tai ir jābūt pilnvarām izšķirt iespējamu strīdu (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2011. gada 24. marts, *Bengtsson*, C-344/09, EU:C:2011:174, 19. punkts un tajā minētā judikatūra). Tā tas nav, ja attiecīgā profesionālā kompetence ir atkarīga tikai no pušu vēlmes.
- 56 Līdz ar to ir jāuzskata, ka iestāde pilda tiesas funkcijas, ja tās kompetencē ir izskatīt strīdus mantošanas lietās. Šis kritērijs ir piemērojams neatkarīgi no tā, vai mantošanas apliecības izsniegšanas procedūra ir strīdus vai bezstrīdus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 21. jūnijs, *Oberle*, C-20/17, EU:C:2018:485, 44. punkts).
- 57 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka saskaņā ar Civill kodeksa 1027. pantu notārs apliecina mantinieku mantošanas tiesības attiecībā uz trešajām personām, kuras nav mantinieki, ar mantošanas apliecību bezstrīdus mantošanas lietās.
- 58 Notārs šādu mantošanas apliecību var izsniegt tikai pēc mantinieku kopīga pieteikuma atbilstoši Notariāta likuma 95.c panta 2. punkta 1. apakšpunktam. Notārs pēc savas ierosmes pārbauda faktiskos apstākļus un atbilstoši šā likuma 95.e panta 1. punktam izdod šo apliecību tikai tad, ja nav šaubu par valsts kompetences esamību, atbilstošo ārvalsts tiesību aktu saturu, mantinieka personu, mantojuma daļu apmēru un – gadījumā, ja testators testamentā iekļāvis vindikācijas legātu, – arī par personu, kurai testators piešķīris vindikācijas legātu, un legāta priekšmetu. Turklāt atbilstoši Notariāta likuma 95.e panta 2. punkta 2. apakšpunktam notāram ir jāatsaka izdot mantošanas apliecību tostarp tad, ja visi mantotāji nav bijuši klāt pie mantošanas protokola sastādīšanas.
- 59 No šīm tiesību normām izriet, ka šīs notariālās darbības par mantošanas apliecības izdošanu tiek pildītas pēc ieinteresēto personu kopīga pieteikuma, neskarot tiesu prerogatīvas tad, ja puses nav vienojušās, pat ja atbilstoši Polijas likumam notāram ir pienākums pārbaudīt, vai ir izpildīti tiesību aktos paredzētie nosacījumi mantošanas apliecības izdošanai, jo tie neīsteno nekādas lēmuma pieņemšanas pilnvaras.
- 60 Turklāt ir jākonstatē, ka atbilstoši Notariāta likuma 4. un 5. pantam notāri ir brīvās profesijas pārstāvji, kas nozīmē, ka tie kā galveno darbību sniedz vairākus dažādus pakalpojumus pret atlīdzību, kas noteikta, pamatojoties uz vienošanos starp pusēm, nepārsniedzot noteiktu līmeni.
- 61 Līdz ar to minētās darbības nav uzskatāmas par tādām, kas pašas par sevi ir daļa no tiesas funkciju pildīšanas.
- 62 Tā kā Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punktā uzskaitītie nosacījumi ir kumulatīvi, nav jānosaka, vai ir izpildīti pārējie šajā tiesību normā paredzētie nosacījumi, jo nosacījums par tiesas funkciju pildīšanu šajā gadījumā nav izpildīts.
- 63 Līdz ar to, tā kā tādu mantošanas apliecību kā pamatlietā aplūkotā neizdod tiesa Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta izpratnē, atbilstoši šā sprieduma 32. punktam šī apliecība nav “nolēmums” mantošanas lietās šīs regulas 3. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

64 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro un trešo jautājumu ir jāatbild, ka:

- Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tam, ka dalībvalsts nav paziņojusi par to, ka notāri pilda tiesas funkcijas, kā paredzēts šajā tiesību normā, nav noteicošas nozīmes, lai kvalificētu šos notārus par “tiesām”;
- Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds notārs, kurš pēc visu notariālā procedūrā iesaistīto personu kopīga pieteikuma izdod tādu aktu kā pamatlietā aplūkotais, nav “tiesa” šīs tiesību normas izpratnē, un tādēļ šīs regulas 3. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šāds akts nav “ nolēmums ” šīs tiesību normas izpratnē.

Par pirmo un ceturto jautājumu

65 Ņemot vērā atbildi uz otro un trešo jautājumu, uz pirmo un ceturto jautājumu nav jāatbild.

Par piekto jautājumu

- 66 Ar piekto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta i) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda mantošanas apliecība kā Polijas mantošanas apliecība, ko izdod notārs pēc visu notariālā procedūrā iesaistīto personu kopīga pieteikuma, ir “publisks akts” šīs tiesību normas izpratnē, kuru izsniedzot, var tikt pievienota minētās regulas 59. panta 1. punkta otrajā daļā paredzētā veidlapa, kas atbilst Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 2. pielikumā paredzētajai veidlapai.
- 67 Saskaņā ar Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta i) apakšpunktu “publisks akts” ir dokuments mantošanas lietā, kas kādā dalībvalstī oficiāli sastādīts vai reģistrēts kā publisks akts un kura autentiskums, pirmkārt, attiecas uz publiskā akta parakstu un saturu un, otrkārt, ir apliecināts valsts iestādē vai citā iestādē, ko šim nolūkam ir pilnvarojusi izcelsmes dalībvalsts.
- 68 Turklāt no šīs regulas 62. apsvēruma izriet, ka jēdziens “autentiskums” ir jāinterpretē autonomi kā tāds, kas ietver vairākus elementus, tādus kā akta istums, akta formas prasību izpilde, tās iestādes pilnvaras, kura sastādījusi aktu, un procedūra, saskaņā ar kuru akts sastādīts. Autentiskumam būtu jāaptver arī tādi faktiskie apstākļi, kurus publiskajā aktā reģistrējusi attiecīgā iestāde, kā, piemēram, fakts, ka norādītās puses ieradās minētajā iestādē norādītajā datumā un ka tās ir izdarījušas norādītos paziņojumus.
- 69 Šajā gadījumā, kā ir norādījusi Polijas valdība, saskaņā ar Polijas tiesībām notāri ir pilnvaroti izdot aktus mantošanas lietās un mantošanas apliecība oficiāli tiek reģistrēta kā publisks akts. Turklāt atbilstoši Notariāta likuma 95.j pantam šai apliecībai ir tādas pašas sekas kā galīgam nolēmumam par apstiprināšanu mantojuma tiesībās.
- 70 Tāpat ir jākonstatē, ka atbilstoši Notariāta likuma 95.e pantam, kā ir atgādināts šā sprieduma 58. punktā, notārs veic pārbaudes, kuru rezultātā tas var atteikties izdot mantošanas apliecību, līdz ar to šā akta autentiskums attiecas gan uz šā akta parakstu, gan uz tā saturu.
- 71 Tādējādi tāda mantošanas apliecība kā pamatlietā aplūkotā atbilst nosacījumiem, kas paredzēti Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta i) apakšpunktā. Tas tāpat ir publisks akts, kura kopija var tikt izsniegta kopā ar šīs regulas 59. panta 1. punkta otrajā daļā minēto veidlapu, kas atbilst Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 2. pielikumā paredzētajai veidlapai.

- 72 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz piekto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta i) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda mantošanas apliecība kā pamatlietā aplūkotā, ko pēc visu notariālā procedūrā iesaistīto personu kopīga pieteikuma izdevis notārs, ir “publisks akts” šīs tiesību normas izpratnē, kuru var izdot kopā ar šīs regulas 59. panta 1. punkta otrajā daļā minēto veidlapu, kas atbilst Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 2. pielikumā paredzētajai veidlapai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 73 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 650/2012 (2012. gada 4. jūlijs) par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi 3. panta 2. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tam, ka dalībvalsts nav paziņojusi par to, ka notāri pilda tiesas funkcijas, kā paredzēts šajā tiesību normā, nav noteicošas nozīmes, lai kvalificētu šos notārus par “tiesām”.

Regulas Nr. 650/2012 3. panta 2. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds notārs, kurš pēc visu notariālā procedūrā iesaistīto personu kopīga pieteikuma izdod tādu aktu kā pamatlietā aplūkotais, nav “tiesa” šīs tiesību normas izpratnē, un tādēļ šīs regulas 3. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šāds akts nav “nolēmums” šīs tiesību normas izpratnē.

- 2) Regulas Nr. 650/2012 3. panta 1. punkta i) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda mantošanas apliecība kā pamatlietā aplūkotā, ko pēc visu notariālā procedūrā iesaistīto personu kopīga pieteikuma izdevis notārs, ir “publisks akts” šīs tiesību normas izpratnē, kuru var izdot kopā ar šīs regulas 59. panta 1. punkta otrajā daļā minēto veidlapu, kas atbilst Komisijas Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1329/2014 (2014. gada 9. decembris), ar ko izveido veidlapas, kuras minētas Regulā Nr. 650/2012, 2. pielikumā paredzētajai veidlapai.

[Paraksti]